

La boira del futur

Era l'any 2932. A prop de les muntanyes, hi havia una ciutat abans coneguda com a Mancor de la Vall.

En aquell lloc hi vivien uns amics. Al contrari dels altres nins, a na Clàudia, en Mateu, en Carles i na Júlia els agradava anar d'excursió a la muntanya, o a la platja. Ells volien saber com era el món uns mil anys abans. Volien respirar aire pur, i no aquella simulació d'oxigen que havien inventat per culpa de la contaminació de l'atmosfera, el falsigen.

Un dia, na Júlia llegia un llibre sobre la terra i va veure un capítol que es titulava, *El nucli de la terra, format per foc i roca, s'expandeix*.

El text explicava que com més falsigen feien servir, més es contaminava la terra, i com a conseqüència, més gran es feia el nucli.

A na Júlia li va encuriosir molt i va decidir anar a veure els seus amics.

-Ostres!-van exclamar en Carles i na Clàudia

-Què interessant!-va dir en Mateu- Què deu voler dir?

-No ho se.-va respondre na Júlia- Podríem preguntar-li a l'autor, el doctor Escalampufa.

-Escalampufa? Quin nom més estrany...-va dir na Clàudia.

Després d'uns deu minuts, els amics ja eren al pis del doctor. Varen arribar a una porta. Allà hi havia un rètol que deia: **Dr.**

Escalampufa, físic i naturalista.

En trucar a la porta, un homenet de cinquanta anys els va obrir i va dir.

-*Benvingutz nenz i nenez* al meu laboratori.

-Hola.-va dir na Júlia- Venim perquè ens expliqui una cosa sobre el seu llibre.

-*Pazau, pazau.*-va dir el doctor.

Una vegada a dins, en Carles li va preguntar:

-Ens podria explicar que volia dir al capítol 9?

-Ez clar!-va contestar el doctor Escalampufa.- Mireu: La Terra no eztà contaminada per *plàzticz* i brutor, ja que això ho varen arreglar *elz alumnez* del CEIP Montaura. El que *paza éz* que amb *totz aqueztz edifizis* tan *altz*, no poden *pazar* ni el *zol ni* l'aire pur, així que l'oxigen que *rezipiràvem* no *zerveix* i el *falzigen* forma una boira que encalenteix el nucli de la terra. *Zi* no ho aturam, ez farà tan gran que el planeta explotarà.

-Vaja.-els nins estaven impressionats.

-Per *zort*, he inventat *aquezt* alliberador de boira. *Z'actíva* pitjant *aquezt* botó. *Dezprés* aspira tota la boira i, PUF! L'oxigen torna a *pazar*, i *noméz* quedarà *dezactivar* la màquina de *falzigen*.

Els amics varen decidir que es repartirien la feina: en Mateu i na Clàudia anirien al punt més alt de la ciutat per activar l'alliberador de boira i na Júlia i en Carles desactivarien la màquina de falsigen. El doctor Escalampufa els va donar uns comunicadors d'alt rendiment amb càmera incorporada perquè es poguessin comunicar.

Na Clàudia i en Mateu varen haver de pujar al sostre de l'edifici *Màximum allturus* (es deia així perquè era el més alt) i en espirar la boira avisaren als seus amics.

Aleshores, na Júlia i en Carles, que havien hagut d'entrar a l'ajuntament sense ser vistos, desactivarien. la màquina de falsigen.

Quan es retrobaren, varen veure que el Sol tornava a brillar i que al terra hi creixia, a poc a poc, una mica d'herba.

-Visca!!-varen exclamar els nins.

Havien salvat el món de la destrucció.

Comentat [1]: D'acord, Carme, modifica les correccions fetes i torna-me'l.